

MEBELNIEKS

VALMIERAS MĒBEĻU FABRIKAS ADMINISTRĀCIJAS PARTIJAS D/Ņ UN FABRIKAS KOMITEJAS IZDEVUMS

1973. g. n. 4 (21)

Un tā tas sākas

Pēc 25 gadiem, 1948. g. jūnijā atgriezās savā dzimtajā pilsētā Valmierā. Pilsēta kara nogalē bija bēgošo fešistu uzlēji nodēzināta. No Simons baznīcas līdz parastīgo baznīcām, kur vien skatās, tikai krāsmatas.

Sāku strādāt par Valmieras apriņķa rūpniecības kombināta galveno inženieri. Kombināta galvenais grāmatvedis bija mans jaunības draugs Jānis AUGSTKALNS. Tad nu arī parunājām, kas darāms, bet par to vēlāk.

Tajā laikā Valmieras apriņķa Izpildu komitejas priekšsēdētājs bija Rihards GREDZENS un rajona Partijas komitejas sekretārs Nikolajs SALAJEVS. Tiku aicināts iepazīties ar rajona vadību un izteikt savas domas par kombināta tālāku izveidošanu. Pastāstīju, ka esmu dzimis valmierietis, apriņķi un pilsētu diezgan labi pazīstu. Teicu, ka Valmieras apriņķis ir trūcīgs zemes bagātību ziņā. Zemes dziļās nav kaļķakmens, dolomīta. Ir atsevišķas māla atradnes, bet māls nav kvalitatīvs. Lielākā mūsu bagātība ir meži un kvalitatīvi amatnieku kadri, sevišķi kokšenes apstrādātāji. Tādējādi nākotnē izvērsīšu kokšenes apstrādāšanu, galvenokārt mēbeļu ražošanu. Valmieras pilsētas un apriņķa mēbeļu ražotāji ir pazīstami ne tikai Valmieras apriņķī, bet daļēji ar republikā. Viņu ražotās mēbeles daudz neatpaliek no Rīgas mēbeļnieku produkcijas. Arī kombinātu daļēji esmu iepazīnis un patreiz sāksim nostiprināt mehānisko darbnīcu. Laba mehāniskā darbnīca būs kombinātam remontu bāze un arī kalpos apriņķa vajadzībām. Apvienosim sīkos mājražotājus darbnīcās un tajās izvērsīsim trikotāžas, šūšanas, apavu izgatavošanas un remonta darbus, kā arī citus pekalpojumu darbus. Lai to veiktu ir vajadzīgas telpas.

Tūlīt sekoja jautājums: ko es domāju darīt ar veciem mūriem Gaujas krastā, ko kombināta dažus gadus atpakaļ sācis remontēt un pametis? Atbildēju, ka tuvākā nākotnē izbūvēsim šo objektu, un ne tā, kā sākotnēji to bija domājis kombināts. Garažas mums patreiz tik daudz nav vajadzīgas. Izbūvējot šo samērā lielo ēku, uzcelsim tai arī otro stāvu un kombinātam tur būs apvienotās amatniecības darbnīca. Lai patreiz atrisinātu telpu jautājumu, tad trešās galdniecības iekārtu un galdniekus izvietosim pirmajā un otrajā galdniecībā. Mēbeļu ražošanas un kokšenes apstrādāšanas plānu patreiz un tuvākā nākotnē veiksime minētās abās galdniecībās. Trešās galdniecības telpās veiksime nelielus rekonstrukcijas darbus un ievietosim tajās apvienotus amatniekus.

Tuvākā nākotnē turpat Gaujas krastā uzcelsim jaunu zāģtavu un kalvi-ratnīcu. Un kā pēdējo šajā teritorijā plašu mēbeļu un kokšenes apstrādāšanas darbnīcu un apvienosim tajā pirmo un otro galdniecību. Līdz tam būsim nodrošinājuši mēbeļu ražošanu ar jaunām galdniekiem un izvērsīsim to.

Laikam apriņķa vadībai nebija atstājis sliktu iespaidu. Mani apstiprināja par galveno inženieri kombinātā un novēlēja labas sekmes. Iedams uz kombinātu domāju, ar ko sākt? Tad, jā tad mani ieraudzīja galvenais grāmatvedis un jautāja, kā veicies? Pastāstīju, ko solīju apriņķa vadībai, un man likās ka viņam tas patika. Tas viss ir labi, iecerēs apsvērt. Bet tas nav viss - Kas nav viss? Redzi, šim lielam kombinātam pieder daudzas dzirnavas, vilnas krāsošanas-vērpšanas darbnīcas, daži lauku gateri, Mazašlacā topošā galdnieku darbnīca un Valmierā sarūšējuši kombināta izkārtne. Mēs sētam

uz lūgtoša zara. Iši sakot, mēs juridiski neesam saimnieki nevienai Valmieras un Rūjienas darbnīcai - Tas nu nav koši! Tad jau patreiz jāskatās ar juridiskiem, kas nebūt ar mums atpazīt puse.

Šķūņu rosīšanas, strīdītības, lai glābtu, kas glābjama. Pirmās, otrās, trešās galdniecības telpas un šķūņu, šūdu gārtavas šķūņu, mehānisko darbnīcu, keta lietuvu un teritoriju Gaujas kreisās juridiskā noformēju. Tapam šo objektu saimnieki. Rūjienā kombināta bija rekonstrukcija bijušā īpašnieka galdniecību, respektīvi, uzcēlis jaunu. Lai kā cinijos, par tās saimniekiem netikām. Par dzīvojamām mājām pie darbnīcām nebija ko runāt. Arī kombināta kantors šķūņu, pie mehāniskās darbnīcas nedabūjām, tās jau bija noformētas Valmieras pilsētai. Viss tas mazliet aizkavēja nodomu īstenošanu. Bet ne jau tas vien.

Kombināta šķūņi pie mēbeļu darbnīcām pilni ar nekāršotām mēbeļiem. Pirmās galdniecības divstāvu šķūņim otrā stāvā novietotas nelikotas, nepulētas finierētas mēbeles. Šķūņa jumta caurs kā sieta. Finierētās mēbeles, kas sakrutas viena uz otras, salījušas un visādi no mitruma bojātas. Mazgalecā sarāzots simtiem gultu, arī daļēji nekāršotas. Ar kāršotām vēl trāķāki. Par kāršotāju laikam bija pieņemusi mākslinieku. Tas tad nu bija krāsojis-viens gultas galā gaiši zaļš, otrs rozē, viens sēns melns, otrs brūns. Presu, kā tā, tā taču ir kaltniecība. Kas atbilda, neesot viss. Lūk, šķūnis bijis piekrauts līdz griestiem. Kāršotājs gēmis pēc kārtas, kas pagādājis, un krāsojis, kamēr izbeidzas krāsa. Tad sācis ar otru krāsu u.t.t.. Bet krāsas?.. Nu, citas jau neesot bijušas. Labojām, kāršojām, lakojām un beidzot lielu daļu nocenojām un realizējām kombināta veikalos. Bet Rūjienā pilns šķūnis ar pāseustu vadnīšu un simtiem mājasmatnieču adītu zeķu un cimdņu. Strādājusies kādas simts adītājas un audējas. Vadnīšus krāsojam efektīgas spilgtās krāsās un realizējam dienvidu republikām. Meini kāršotās pārdevām jūras kara flotei.

Sestdienās un svētdienās rīkojām talkas Valmieras uzpošanai drupu un krāsmatu novākšanai. Lielā paldies tās laiše talcīniekiem par lielo, bet ļoti nepieciešamo darbu. Viss tas iecerēs aizkavēja par krievu laika sprīdi. Bet tad nu gan sākam. Apvienotās darbnīcas uzcēlām pūsgēda laikā. Oktobra svētkus 1950. gadā svinējām tejas, vēl gan bez centrālās apkures. Auksti nemaz nebija.

Arījs NIGAIŠS, galvenais konstruktors-projektētājs, protams kombināta lokā, jo viņam bija gan zināšanas, bet nebija inženiera diploms. Lai ātrāk veiktu projektēšanas darbus, Arījs strādāja arī naktīs. Tā zāģētavas un kalves-rotņics projekti drīz vien bija gatavi. Kā mēs projektus dabūjām cauri, sprīdža būvniecības vadītājiem, paliek noslēpums. Projekti tika apstiprināti, un sakojošos gados zāģētavu un kalvi-rotņicu uzcēlām.

Bija pienācis laiks brašos mēbeļu ražotājus dabūt zem kopējā saucēja. Kā jau minēju, mums bija zelta galdnieku rokās pirmajā un otrajā galdniecībā. Tagad jau jaunie galdnieki, kurus esamām no šķūņu srodkolas, bija apguvuši ražošanas maniere. Arī mēbeļu ražošanas plāns bija sudzās.

Atkal Arījs projektēja, un šoreiz apvienoto galdniecību. Kad projekts bija "vatmani", braucām uz ministriju. Valmieras ražotās mēbeles bez mūsu ministrijas pazīns arī Leik-saimniecības ministrija, jo bijām izgatavojuši tai, lielāku partiju augstākās klases mēbeles.

Lūk, vēlamies celt šūdu mēbeļu darbnīcu. Atkal neraža! Valmieras ģenplānā mūsu teritorijā bija paredzēta izveidot parku.

Sekoje pāspriedes, kolēģijas. Izbrauca pie mums Celniecības pārvaldes priekšnieks b. Kīšs. Beidzot grūtības un sarežģījumus pārvarējām, Ministrija piekrita, bet ar piebildi: "Jums šī lieta ir par smagu! Pie mēbeļu darbnīcas jāceļ vēl viens cehs, kurš jūs ražosit galdnieku plates, no listiņām, tādās kādas ražo Kuldīgas "Vulkāns".

Projektu izgatavos atbilstoši projektēšanas institūts un būves ministrijai pakļautais būv-trests b. Gornija vadībā. Kas mums stlika, teicām lielo paldies un priecājamies, ka mūsu iecerēs piepildīsies.

Pateicoties rajons vadības un Partijas komitejas atbalstam un Viņi tās rūpniecības ministrijas palīdzībai, sākam celt mēbeļu fabriku. Celniecības laikā nomainījām sekus būvdarbu vadītājus un beidzot 1955. gadā fabriku uzcēlām. Bijām paredzējuši 1956. g. Maija svētku sarakojumu svinēt jaunās mēbeļu fabrikas otrā stāvā. Nekas neiznāca. Naktī no 30. aprīļa uz 1. Maiju Gauja pārplūda tik vareni, ka viss mūsu teritorija līdz apvienotām darbnīcām bija ūdenī. Glābām elektromotorus, nažoto finieri un citus materiālus. Maija svētkus tomēr no-svinējām apvienotās pakalpojumu darbnīcās. Pēc svētkiem ūdens kritās, un varējām atsākt ražošanu.

Un te nu man ir jāatgriežas pie vecās galdnieku gvardes, kas bija pamatu pamats tagadējai mēbeļu fabrikai - Valmieras mēbeļu kombinātam. Ja viņi - galdnieki ar zelta rokām, Valmierā nebūtu, nebūtu arī mēbeļu kombināts.

Tagad sāk skumjākais brīdis. Rakstot šīs rindas, man riebas asaras acīs. Daudzi no vecās gvar-des galdniekiem vairs nev stiep mums. Lai mūžīga piemīnā jums, mūžībā aizkāvūšiem mēbeļu ražotājiem: Brantem Kārlim, Kančlim Ernestam, Baudenovišam Jānim, Orem Eduardam, Zalūmam Kārlim, Izaram Mārtiņam, Izaram Voldemāram, Opmanim Kārlim, Rullim Jānim, Knostenbergam Kārlim, Zvirbulim Dāvin un Stāvešim Pēterim. Tāpat rūpkombināta galvenam grāmatvedim Augstkalnem Jānim un maniem priekšgājējiem - direk-toriem Zarigan Eduardam un Zambrānam Pēterim. Verbūt to nevajadēja uzjundīt, bet es citādi nevarēju.

Un tomēr vēl vecās gvardes galdnieki dod un ir devuši ieguldījumu mūsu izveidā. Viņi kaldinā-juši sev cieņīgus pēctečus: Tāpat arī kalpotāji. Paldies Kārlim Jānim, Burgmanim Jānim, Spāres Jūli-jam, Darman Alfrīdam, Mārtinovan Guntram, Lejigan Vilim, Kārlim Arturam, Braicis Paulim, Lāksim

Jānim, Ankmanci Mirdzai, Krigerei Annei, Orakusei Ritai, Kreilim Antonam, Trauligam Eduardam, Bērziņam Mārtiņam, Eņsei Millijai, Rullei Annei, Dācei Elzai un visiem tiem, kas ar savu darbu - zināšanu palīdzēja fabrikai - kombinātam augt un mācīja jauno gvardi, viņu darbu turpinātājus: Laimiņu Jāni, Kaviti Pauli, Grāvelsiņu Jāni, Pentjušu Kasperu, Ošu Vili, Aboliņu Kārli, Purcēnu Uldi, Leci Bruno, Ozolu Juri, Avdošenko Gavrilu, Stulpiņu Jāni, Radziņu Laimoni, Kalniņu Gunti, Lesmani Mārgeri, Ozolu Elmāru, Ziediņu Arnoldu, Lazdiņu Arni, Melngalvi Reginu, Ošu Aiju, Zvirbuli Dzidru, Padedzi Alfredu, Čenkusu Edgaru, Timermani Herbertu, Kirmužu Hertu, Einbergu Arvidu, Ceriņu Martu, Sergējevu Annu, Amoliņu Laimu un daudzus daudzus citus labus darba darītājus.

Piecdesmito gadu nogalē un sešdesmito gadu sākumā mūsu izugsmi nostiprināja pirmie akadēmiki - inženieri Vandāns Herberts, Eicēns Uldis, Pelsis Haralds, Eicēna Ilze, Baņķieris Jānis, Silīpa Zāgrīda un Ošs Vilis ar pasaizliedzīgo, degsmes pilno darbu, kā arī Valmieras mēbeļu fabrikas pirmā galvenā grāmatvede Tomšone Jevģeļija.

Divi mūsu, ar radošu domu bagātīe galdnieki, Ošs Vilis un Laimiņš Jānis, turpinot pilnveidot savu partijas, vispārējo un speciālo redzes loku, ieguva augstāko izglītību. Kā kvalitatīvus specialitātes pratējus un labus darba - ražošanas organizētājus viņus nozīmēja par mūsu mēbeļu fabrikas direktoriem.

Ko jaunās un visjaunākās gvardes mēbeļnieki vēl sasniegs, kāds izaugs jaunais mēbeļu kombināts, kam sākums jau redies, rādīs nākotnē, bet tas jau ir cits stāsts, kas pieder jaunībai. Vēlu visai mūsu lielai mēbeļnieku saimei labu veselību, panākumu un ieceru piepildīšanos.

Valmierā, 1975. gada aprīlī.

O. Lacums.
pensionārs.

ŠODIENA

Septiņās piecgades sākumā kādreizējais Rūpkombināta galdniecības cehs atdalījās no Rūpkombināta, un 1960.g.1.aprīlī kļuva par Valmieras mēbeļu fabrikas dibināšanas dienu. Pamats fabrikas dibināšanai un tālākam darbam bija Rūpkombināta galdniecības cehu strādājošie - šodienas darba veterāni.

7. un 8. piecgade rakaturojās ar strauju mēbeļu ražošanas tempu pieaugumu, pamatā tika apmierināta republikas iedzīvotāju pieprasījums pēc atsevišķiem priekšmetiem, sevišķi mīkstajām mēbeļēm. Tirdzniecības organizācijas pēdējā laikā sāk vairāk pieprasīt mēbeļu komplektus, samazina pieprasījumu atsevišķi ražotajām mēbeļēm un palielina prasības mēbeļu kvalitātei. Neapmierina arī līdzšinējie arhitektoniskie un funkcionālie risinājumi. Tā rezultātā fabrikas kolektīvam 9. piecgades sākumā bija jāmeklē jauni ceļi ražotās produkcijas izgatavošanā un realizācijā.

Sākot ar 1973.gadu fabrikā uzsāka pakāpenisku iepriekš ražotās produkcijas nomaiņu. 1974.gadā nepaveicās Valmieras ceham: kliboja uzskaitē, darba ritmiskums, rezultātā-ražošanas plāns neizpildē. Reskatoties uz grūtībām, gada pēdējā ceturksnī darbs tika uzlabots, par to jāpateicas visam ceha kolektīvam un sevišķi mūsu jaunajiem speciālistiem - RADZIŅAM Laimoni, LASHANIM Mārgerim un STULPIŅAM Jānim.

Jaunās produkcijas apgūšanas sagatavošanā un ieviešanā ražošanā daudz pūļu ieguldīja gan strādnieki, gan ITD, un vairāk savā darbā parādīja jaunrādī, entuziasmu cehu šahonisti: Valmierā - PURCĒNS Uldis, Rūjienu - SVĒTIS Jānis un GRISKO Andrejs, Valkā - GANĪNS Juris un ZUTIS Aivars, Jaunpiebalgā - IVDRIS Maigois.

Daudz sava brīvā laika ziedoja fabrikas galvenais tehnologs KRASTS Anāris un citi ITD, lai kvalitatīvi un savlaicīgi izpildītu dotos uzdevumus.

Visa kolektīva darba rezultātā esam panākuši lielu kvalitatīvu izmaiņu ražotajai produkcijai. Par to liecina tas, ka nosūtījām eksportam mēbeles par 670.000 rubļu. Šogad plānojam nosūtīt eksportam mēbeles par 1,3 milj. rubļu.

Pagājušā gadā paralēli jaunās produkcijas apgūšanai Valmieras un Rūjienu cehos tika palielinātas ražošanas jaudas korpusa mēbeļu izlaidei, kas nodrošina pareizējos apstākļos ražošanas plāna izpildi.

Līdztekus produkcijas maiņai tika risināti arī fabrikas tālākās attīstības jautājumi. Centāms paplašināt un uzlabot ne tikai ražošanas, bet arī sadzīves telpas un iespēju robežās risināt saspiējus dzīvokļu problēmu.

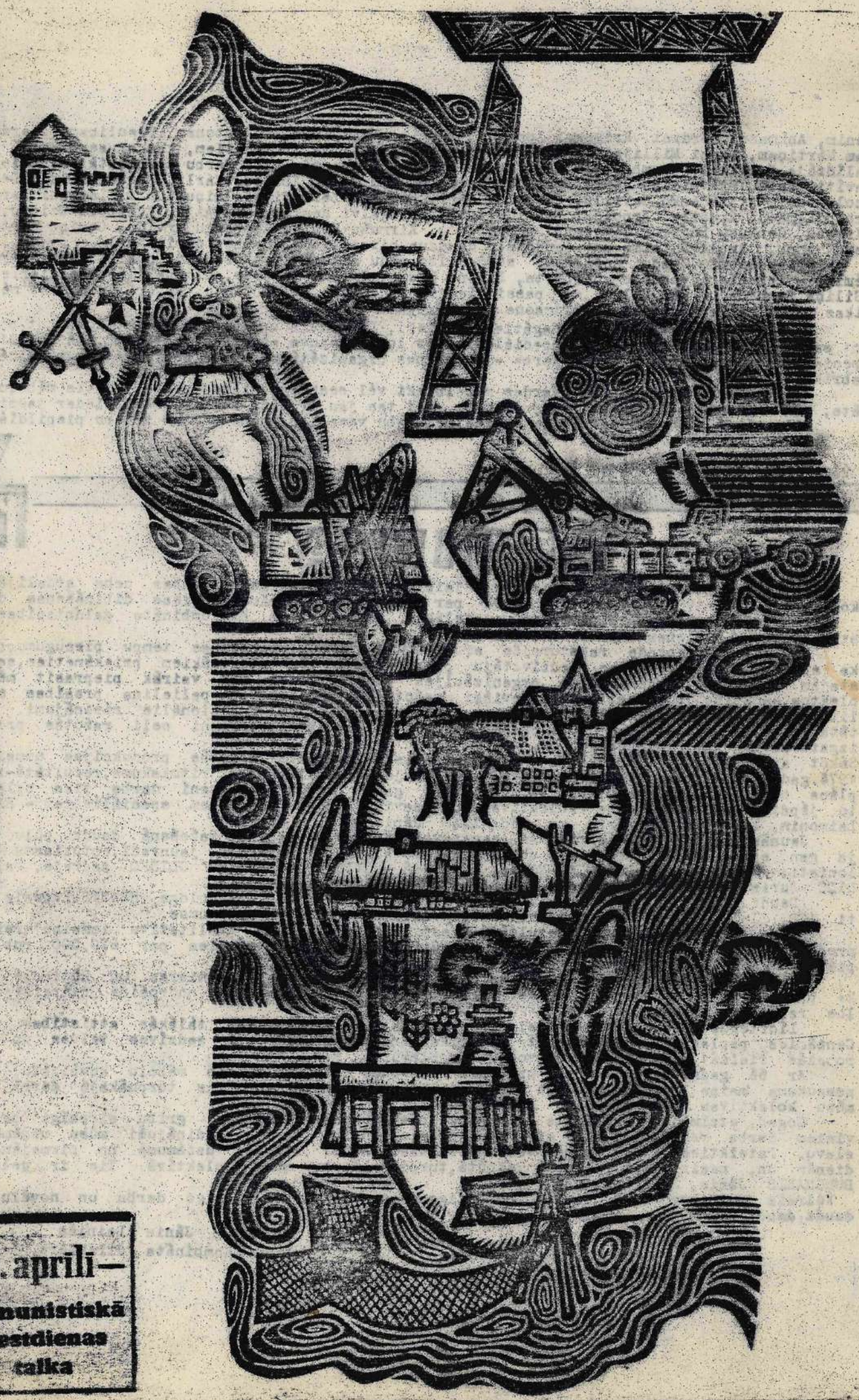
Ar 56. gada sākumu mūsu uzņēmums nosaukts par Valmieras mēbeļu kombinātu. Arī šī nosaukuma maiņa liecina, ka mēs augam, paliekam spēcīgāki, un tas turpmākajā darbā uzliek mūsu kolektīvam vēl lielākus pienākumus.

Šogad, atzīmējot kombināta 15. gadu pastāvēšanas Jubilēju, gribu sirsnīgi pateikties visiem darba veterāniem, kas ar savu pasaizliedzīgo darbu kaldinājuši mūsu uzņēmuma labo slavu. Pateikties tiem darba veterāniem, kas sākuši strādāt uzņēmumā no pirmajām pēckara dienām un, nesiziedami pelnīti stiprā, turpina darbu mūsu kolektīvā. Tie ir galdnieki - BURGMAŅIS Jānis, SPĀRE Jūlijs.

Vēlreiz pateicos Jums visiem par ilggadīgo un pasaizliedzīgo darbu un novēlu vēl daudz, daudz gadu būt mūsu kolektīvā.

Jānis Leiniņš
Kombināta direktors.

VMF ĒRA 40 EKS. REDAKCIJAS BIEDRIS

19. aprīlī —
komunistiskā
sestdienas
tālka